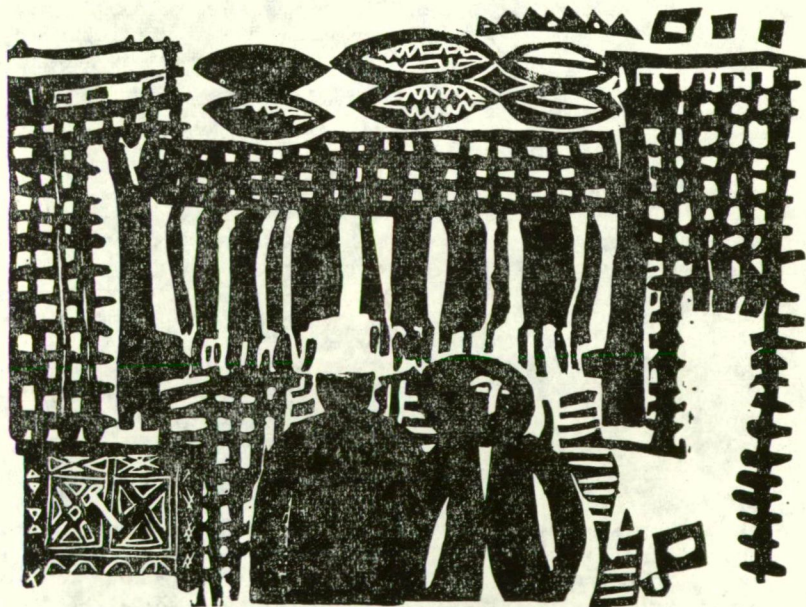

mezett, lágy hangú meditatív költeménye, melyet *Anyai nagyszüleim képe alá* írt; s a kötetet néhány tájképbe fogalmazott fájdalmas sóhaj zárja (*Március, Téli hegyek közt*), ezekben felcsillan e meditatív-érzelmes líra biztató perspektívája is: az ábrázolt táj igazi metamorfózison megy át, hogy a költő lelkiállapotáról valljon.

S ezzel már szóltunk is Káldi János verseinek világáról: a dunántúli táj és a táj embere áll szívéhez közel. Őszinte nagyrabecsüléssel szól a kétkezi munkásokról, akik „megteremtik a végtelen-zokogású viharban is az értéktöbbletet”, de őszintesége és egyszerűsége túlzó egyszerűsítésekbe csúszik, következtetései nemegyszer jelentéktelen, felszíni igazságokhoz vezetnek, s ezért patetikus gondolati-filozófáló alkotásai néha egyszerűen banálisak (*Válasz, Kérdező, A rendszeres kocsmázók asztalára*). Igazabban hangzik, ha a lelkében érő háláról és köszönetről vall (*A révfülöpi parton*) vagy ha — mint az *Egyszerű beszéd*-ben — a közösség, a társ keresését gyónja meg. (*Magvető—Jelenkor Könyvkiadó 1970.*)

P. A.

KOPACZ MÁRIA: HAVASI PÁR